

Západní Kanada a konkrétně národní parky v oblasti Skalistých hor byly mým cestovatelským snem už několik let. Věděl jsem, že k jeho splnění už nastává ten správný čas. Když jsme se s Monikou domlouvali, že bychom spolu na podzim někde vyrazili, byla pro mě Kanada prioritou. A ačkoli byly ve hře i další destinace (Tibet, Jižní Afrika...), nakonec se objevily letenky do Vancouveru za dobrou cenu (cca 14 tisíc), takže bylo rozhodnuto. Termín jsme zvolili na konec září, kdy už by neměly národní parky zaplavovat tak velké davy, a zároveň jsme se těšili na podzimní barvy. S blížícím se dnem odletu nás ale trochu znepokojovala předpověď počasí, která vypadala, jako by se do námi vyhlídnuté oblasti už chystala zima. Sice jsme se pro jistotu náležitě vybavili, ale stále doufali, že si to mé nejméně oblíbené roční období ještě rozmyslí. Před odletem jsme si za sedm dolarů vyřídili přes internet ETA, tedy povolení vstupu – něco jako americká ESTA nahrazující víza. Pak už zbývalo jen naplánovat itinerář. Vycházelo to na zhruba týden v horách, několik dní na Vancouver Islandu a ve Vancouveru, zbytek byl určený na přejezdy. Vzhledem k cenám ubytování jsme plánovali využít i kempy, i když já měl vzhledem k blížící se zimě pocit, že stan až tolik nevyužijeme. Raději jsem tedy aspoň na první týden zarezervoval i ubytování. A pak už jsme mohli vyrazit.

Čtvrtek 27. září | Odlet

Letíme přes Frankfurt, kam nás zaveze ČSA s odletem v sedm hodin ráno. Na letišti se scházíme těsně před pátou. U odbavovací přepážky nám mladý pracovník tvrdí, že si ve Frankfurtu musíme vyzvednout bágly, proclít je a znovu je odložit. Moc se mi to nezdá, ale na druhou stranu jsem se s podobným postupem setkal už při letu do Belize přes USA, tak jsme to prostě vzali na vědomí. ČSA nasadily vrtulák, ale panuje pěkné světlo, takže si cestu docela užíváme. Samozřejmě bez občerstvení, jak je u našich skvělých aerolinek již několik let nedobrým zvykem. Ve Frankfurtu mě trochu udivuje, že jsme jediní, kdo čeká u zavazadlového pásu. A když se jeho pohyb zastaví, není to dobrý signál. Hledáme tu správnou kancelář, kde nám ochotná paní prověřuje, kam se naše batožina poděla. Samozřejmě už se přesouvá na další let, takže jsme si dělali zbytečně starosti navíc. My zachováváme chladnou hlavu, ale při přejezdu na odletový terminál k nám do vláčku hystericky vbíhají dva Češi letící na Kubu, kteří se taky nemohli svých batohů dopátrat. Uklidňujeme je, že je všechno v pořádku a svůj let v pohodě stihnou.

Pokračování cesty je plánováno až na 14:05, jet do města tedy nemá moc smysl. Na letišti si dopřáváme svačinku a každý půl litru vína. K bezpečnostní kontrole se vine fronta jako anakonda, pár lidí je nervózních, protože už se blíží jejich boarding time, ale obsluha je neúprosná, každý musí počkat. U brány nás oba vyvolávají. Svitne v nás naděje, že by nás třeba mohli upgradovat do business třídy, ale ta zhasne velmi záhy. Kanadský imigrační úředník nám pokládá pár otázek a ověřuje, zda máme ETA. Pak si jdeme zase sednout. Odlítáme s dvacetiminutovým zpožděním. S Condorem jsme ještě nikdy neletěli, takže nevíme, co máme čekat ani ohledně servisu na palubě. Nakonec je to v pohodě, dostáváme dvakrát jídlo (i když já, milovník sušených rajčat, jsem byl snad jediný široko daleko, kdo je v těstovinách neměl). Kombinace toho pozdějšího občerstvení byla trochu zvláštní – teplý preclík a studený párek. Letušky tvrdošjně mluvily německy, i když jsme na ně spustili anglicky. Jen neochotně a výjimečně přešly na stejný jazyk. Na prostřední trojce jsme byli sami, takže jsme si udělali celkem pohodlí. Bohužel přímo za námi seděla nějaká zřejmě americká matka se dvěma dětmi. A bylo to peklo. Spratci neustále kopali do našich sedadel a jejich matka během těch deseti a půl hodiny snad nezavřela pusou, navíc byla vlastníkem hlasu s velmi nepříjemnou frekvencí, intonací a dikcí. Když jsme v 15:45 vancouverského času (-9 hodin oproti našemu) přistáli v naší konečné destinaci, hodně jsme si ulevili. Jen mě mrzelo, že jsme neseděli u okýnka, takže jsme si neužili výhledy na Grónsko, kanadské hory ani Vancouver. Ale snad aspoň něco z toho uvidíme pořádně zblízka.

Na letišti máme během mžiku na počítači vyplněné celní prohlášení, pak už nás pouštějí k zavazadlům. A to ani nedostaneme razítko? Mám úplně nový pas a těšil jsem se, že javorový list bude první počín do další sbírky. Co se dá dělat. Stejně tak nezmůžu nic s tím, že si místní bankomat strhnul tři dolary (1 CAD = cca 17 Kč) za výběr hotovosti. Auto máme rezervované v centru, naštěstí přímo z letiště tam vede SkyTrain, tedy něco jako metro. Lístek stojí ve

špičce \$9,20, vlak jezdí bez řidiče a na stanici Waterfront jsme asi za půl hodiny. Nejdřív jedeme po povrchu, po pár zastávkách vjíždíme do tunelu, kde zůstaneme až do konce. Kancelář autopůjčovny Thrifty se nachází jen pár minut chůze od stanice. Když k ní ověšení zavazadly dorazíme, málem mě trefí šlak. Otevřeno mají jenom do 17 hodin. A teď je něco po půl šesté. Nikde není ani telefonní číslo, pracně hledám nějaký kontakt v potvrzení rezervace. Tam je číslo bez mezinárodní předvolby, kterou neprozradil ani Lonely Planet. Odchytáváme jednoho z kolemjdoucích, který nám tvrdí, že předvolba je +1. To se mi moc nezdá, tu mají přece USA, ale zkusíme to. A dočkáme se. U hovoru se oba vystřídáme, protože na rušné ulici je druhou stranu hodně špatně slyšet. Během asi desetiminutového telefonátu nám slečna oznamuje, že nám nebudou účtovat žádné storno poplatky, ale jedinou možností, jak se k autu dostat, je vrátit se na letiště. A tam už to mají dost probrané, rezervovala nám nějaké obyčejné auto – původně jsme měli objednané středně velké SUV za skvělou cenu \$550. Tohle je sice nižší třída, ale bude nás to stát asi o sto dvacet dolarů víc. Čert to vem. Protože už je po špičce, lístek tentokrát stojí jen \$4,25. Nastává zmatek, protože na účtence je nižší cena, takže nechápeme, co se stalo. Nicméně z metra nás turniket pustil, takže nejspíš jsme jen z automatu vzali účtenku někoho před námi. V půjčovně nám zvoňalí černoch oznamuje, že to auto tu pro nás sice mají, ale jestli jedeme do Skalistých hor, kam už opravdu přišla zima, rozhodně nám ho nedoporučuje. Zimní pneumatiky prý nemají zdaleka na všech autech (což je zvláštní, když je přezutí povinné od 1. října), tudíž nám kvůli bezpečnosti radí čtyřkolku. Ovšem za 1 400 dolarů, což je 2,5x víc, než nás mělo auto stát původně. A k tomu všemu nám neuznají ani požadavek na druhého řidiče zdarma, takže to budu muset odřít sám. Chvilí přemýšlíme, jak situaci vyřešíme, ale nechceme riskovat, takže tu nehoráznou nabídku nakonec přijímáme a odjíždíme v Chevroletu, jehož barva se během dne několikrát mění z modré přes švestkovou až na antracitovou.

Provoz je docela silný, ale čím dál na východ putujeme po dálnici číslo 1 (tzv. Trans-Canada Highway), tím míň aut nám dělá společnost. Těsně před cílovým městečkem Hope špatně sjedeme a nechtěně se vracíme zpátky směrem na Vancouver, ale po chvíli už mě navigátorka výpravy navádí k motelu City Center (\$84), kam přijíždíme přesně v devět večer. Je to takový ten typický severoamerický typ motelu hned u silnice, pokoj je prostorný a čistý, recepční příjemná a my unavení.

Pátek 28. září | Víno, kam se podíváš (Okanagan Valey)

Budík zvoní v sedm, čeká nás kus cesty a docela bohatý program. Hned vedle motelu jsme zahlídli obchod se slibným názvem „Low Low Food Prices“. Když se v osm otevře, bereme ho útokem. Na ulici nám starší pán popřál dobré ráno, pracovník obchodu pochválil Monice růžové vlasy, pokladní se s námi dala do řeči o národních parcích. Prostě všichni na nás působili hodně příjemně a na rozdíl od vedlejší země jsem měl pocit, že to myslí upřímně. Koš plný jídla nás vyšel na sedmdesát dolarů, mělo by nám to vystačit na pár dní. Párky snídáme u stolku před pokojem, protože je venku už teď teplo. V protějším obchůdku hlásajícím zboží za dolar se snažíme najít něco užitečného – třeba sprej proti medvědům, ale nic nás nezaujalo.

V devět se vydáváme vstříc šestnáctidennímu dobrodružství. Myslel jsem si, že to hlavní nás čeká až v národních parcích a dneska začne být cesta zajímavá až od městečka Osoyoos, ale nakonec často stavíme hned od začátku. Kopce, hory, řeky, barevné stromy... Sem ještě zima nedorazila. Roztomilou zastávkou je vesnička Hedley, ale pak už se ocitáme v údolí Okanagan, které je prý nejteplejší a nejúrodnější částí Kanady. Důkazem je město Keremeos, jehož hlavní tepna je doslova obložená dýněmi a ovocem. Jeden obchod vedle druhého. Hned v prvním z nich pořizujeme oběd – indické samosy a broskve, k tomu přihazujeme ještě malý meloun. Obědváme na lavičce u ovocného sadu a nic nám nechybí. U dalšího obchodu mají krásně a vtipně naaranžované dýně, hlavně v kombinaci se staříčkými auty je to fotogenická podívaná a příležitost.

Další zastávkou má být „Spotted Lake“, jehož fotka s kruhy ve vodě mě zaujala až předešlý večer náhodou na internetu. Z dálky jsou kruhy trochu patrné, ale když k jezeru sejdem, nejsou prakticky vidět. Ale není to žádný hlavní bod itineráře, takže nepropadáme hysterii a jedeme dál. Projíždíme neuvěřitelným množstvím vinic. Všude u cestou jsou odbočky do vinařství, takovou koncentraci jsem zatím nikdy nikde neviděl. Večer jsme si v průvodci vybírali, které bychom mohli navštívit. Na jednom místě jsme zahlédli ceduli s názvem „La Stella Winery“, což byl jeden z favoritů, takže jsme tam stočili kormidlo našeho Chevroletu. Hezká vila italského stylu vypadá lákavě i přes upozornění, že je nutné mít předem domluvenou návštěvu. My to ale drze zkusíme a mladá vinařka nás ochotně pouští dál. Monika si objednáva degustaci vín za deset dolarů, které ale prý jdou kompletně na charitu. Já coby řidič

můžu k vínu leda přičichávat. Sedíme na terase s krásným výhledem na vinici, jezero, kopce a levandule. Slečně se svějujeme s obavou z počasí v parcích. Prý to tam ale bude určitě krásné a sníh je podle ní určitě lepší než dým z lesních požárů, který před měsícem zaplavil široké okolí. Údajně byl tak hustý, že nebylo vidět ani jezero, od něhož sedíme několik desítek metrů. Je tu krásně a víno je podle Moniky moc dobré.

U jednoho jezera svačíme, pak pokračujeme do města Kelowna, kde poprvé tankujeme. V Kanadě se ze zákona musí na benzínkách platit předem. Což je docela problém, protože vůbec netuším, za kolik budeme benzín potřebovat. Obsluha tipuje šedesát dolarů (cena se tu pohybuje kolem 1,30 dolaru za litr) a má pravdu. V Kelowně je slušná zácpa, která nás sužuje několik kilometrů. I proto už nestihneme zajižďku do osady Salmon Arm, kde jednou za čtyři roky probíhá obrovská migrace lososů. A k tomu dochází právě teď. Nedá se nic dělat, už je pozdě, jedeme jinou cestou. I ve tmě už jsou vidět zasněžené vrcholky hor. Do cílového města Revelstoke se přičítíme v osm hodin večer. Motel Frontier (\$74) ještě víc než předchozí ubytování připomíná Bates Motel, dějiště filmu Psycho. Naši sprchu ale žádný úchyl našťěstí nenavštívil.

Sobota 29. září | Konečně v parcích (NP Revelstoke, Roger Pass, NP Yoho)

Mobily nás sice budí v půl osmé, ale silnice Meadows-in-the-Sky Parkway, která je prvním bodem našeho dnešního programu, se otevírá až v devět, takže se nemusíme stresovat. Venku je o poznání chladněji než včera, přece jen už se začínáme blížit k horám. U závory jsme přesně v devět jako švýcarské hodinky. V budce kupujeme roční permanentku do národních parků (\$67,70 na osobu – dá se koupit i za celé auto za dvojnásobnou cenu, ale pro nás dva se to nevyplatí). Počasí je pěkné – modré nebe, slunce. Serpentýny se táhnou v délce šestadvaceti kilometrů a jsou docela ostré. Cestou je značeno několik vyhlídek, ale my stavíme jen na té první a pak už míříme na samotný vrchol. Tedy na parkoviště, které je k němu nejbliž. Z něj je to ještě zhruba kilometr pěšky, případně na něj v sezóně jezdí kyvadlový autobus. My ale jdeme po svých, bereme to různými cestičkami a kocháme se krásnými výhledy na okolní hory a lesy. Fotíme jako o život, protože se možná trochu podvědomě bojíme, že další dny to může být průšvih, tak at' máme aspoň něco. Cestou si pobrukuje „Medvědi nevědí, že túúúristi nemaj' zbraně: až se to dozvědí, počíhaj' si v lese na ně...“ Nakonec v téhle oblasti národního parku Revelstoke trávíme víc času, než jsem původně myslel, odjíždíme až po jedenácté hodině a zpátky dole ve městě jsme kolem poledne.

Výhledy se naskýtají i na dalších kilometrech přímo ze silnice, takže i přes Moničiny výhrady si věším fot'ák kolem krku a snímky pořizuju za jízdy. Hor přibývá, sněhu na nich taky. Další zastávkou je les s obrovskými cedry, kde se nachází dřevěná stezka Giant Cedars Boardwalk. Tam trávíme asi půl hodiny, je to příjemná procházka, kde si milovníci stromů a jejich objímání opravdu přijdou na své. Naše snímky připomínají Zemana na Vysočině. Ale my jsme samozřejmě krásnější.

Pak jsem čekal průjezd průsmkem Roger Pass, ale nakonec se ukázalo, že se nejedná o žádnou horskou divočinu, nýbrž průjezd krásnou krajinou. Kombinace částečně zasněžených hor, stromů s listy obarvenými do podzimních odstínů a k tomu někdy třeba řeky nebo jezera byly neuvěřitelně fotogenické. Míjíme vodopády Wapta Falls, protože na ně bychom potřebovali asi hodinu a už teď máme skluz nejen kvůli dopolední vycházce, ale na řadě míst se opravuje vozovka, takže se tu a tam tvoří zácpy. A aby toho nebylo málo, překračujeme hranice mezi Britskou Kolumbií a Albertou, což znamená změnu času. Hodinky posouváme o hodinu dopředu, takže je sice příjemné, že se zmenší rozdíl mezi námi a domovinou, ale na druhou stranu máme dneska na všechno o hodinu míň. A ještě zdaleka nejsme v cíli.

Vjíždíme do národního parku Yoho, kde nás čekají tři zastávky. Natural Bridge je vlastně takový vodopád s tyrkysovou vodou. Bohužel je pro nás prvním místem, kde narážíme na autobusy plné asijských turistů, nejspíš z naprosté většiny Číňanů. A lezou mi nejen do záběrů, ale taky na nervy. Jinak je to moc hezké místo. Stejně jako několik kilometrů vzdálené smaragdové jezero (Emerald Lake). Slunce už se sklání k horizontu, takže barva jezera není až tak sytá, jak jsem čekal, ale i tak se tu nabízejí poutavé výhledy. A do třetice zajižďme k vodopádům Takakkaw Falls, což je asi patnáct kilometrů stranou z hlavní cesty, opět docela drsnými serpentýnami. Na místě jsme už poměrně pozdě, ale ještě stále si můžeme užít vysoký vodopád nebo třeba kozu procházející se v houšti opodál. Nepůsobí sice tak hřmotně jako na fotkách (vodopád, ne koza), ale nachází se v malebném prostředí, takže zajižďky nelitujeme. Navíc i cestou si užíváme krásné pohledy do okolní krajiny.

Dnešním cílem je městečko Lake Louise v národním parku Banff, kde máme strávit hned několik dní. Není tu až taková zima, jak jsme se obávali, na silnicích není ani památky po sněhu. Tak snad nebude tak zle. Parkoviště přímo u hostelu „Lake Louise Alpine Centre“ je obsazené, auto musíme nechat na placu u železniční trati. Mimochodem jeden z poznatků je, že tu jezdí velká spousta strašně dlouhých nákladních vlaků. Bez přehánění dosahují délky třeba až dvou kilometrů. Často stojí, na některých vagoncích jsou naloženy i dva kontejnery nad sebou. Ale to jsem odbočil. Vzhledem k tomu, že je hostel součástí mezinárodní sítě, poprvé tu používáme kartičku hostelové asociace (300 Kč za rok), abychom nemuseli platit desetiprocentní přírůžku pro nečleny. I tak je cena dost vysoká – za čtyři noci platíme 347 dolarů. Spíme v pokoji pro šest, kam dorážíme jako první, takže si zabíráme dvě spodní postele. Večeříme ve společné kuchyni, ke slovu se dostávají naše zásoby dehydrované stravy zakoupené už v Česku. Kuchyně je plná Číňanů, kteří vyvaňují jak v těch jejich restauracích. Wi-Fi je tu strašná, tři hodiny se pokouším nahrát fotky na facebookový profil Cestou/Necestou, ale to se podaří až někdy v průběhu noci. Jeden z našich spoluležníků strašně chrápal. Nejdřív jsem podezíral Moniku, protože ta motorová pila přicházela z její palandy, ale byla v tom nevině.

Neděle 30. září | Plnění snu začíná (Lake Louise, Lake Agnes, Little Beehive & Plain of Six Glaciers)

Všichni spolubydlíci vstávají brzo, my se hrabeme z pelechů až v půl osmé. Podle předpovědi má být mínus osm a zataženo. Na facebooku se s námi spojila jedna česká holčička, která teď bydlí v Edmontonu, že by nás ráda poznala a podnikla nějaký společný výlet. Popsal jsem jí náš plán na dnešní den, ale neozvala se, takže jsme si jeli po své linii.

Po půl deváté vyjíždíme směrem k Lake Louise, ke kterému mám trochu osobnější vztah, protože o něm Agatha Christie prohlásila, že je nejkrásnějším místem, jaké kdy navštívila, o čemž pojednává jedna z kapitol knihy Velká výprava, kterou jsem přeložil. V průvodcích hrozilo, že parkoviště může být brzy obsazené, ale naštěstí je tu dost místa. Procházíme kolem luxusního hotelu Fairmont a kousek i podél jezera, kde se to opět hemží šikmookými, ale pak už odbočujeme na stezku vedoucí do kopce k jezeru Agnes, což by mělo obnášet čtyři kilometry. Mezi stromy proniká sytě tmavě tyrkysová barva jezera, které se začíná takhle vybarvovat až s narůstající výškou, z níž na něj hledíme. Cestou stavíme u Mirror Lake s naprosto klidnou hladinou, na níž by se určitě krásně odrazily okolní hory, pokud by ovšem tohle malé jezírko nebylo z osmdesáti procent zamrzlé a zasněžené. Ano, tady už je opravdu sníh. Vynahrazujeme si to ale u jezera Agnes, které se zrovna v době, kdy jsme se k němu vyškrábali kolem polozmrzlého vodopádu, uklidnilo a nabízelo krásný pohled. Ohřát jsme se zašli do vyhlášeného Agnes Lake Tea House, kde nás čaj, svařený jablečný cider, čajové sušenky a spropitné vyšly na dvacet dolarů. U vedlejšího stolu seděla starší paní se zlomenou rukou, pro kterou objednali helikoptéru. Terén tu není zrovna jednoduchý a místy jsou cestičky namrzlé.

Po krátkém a drobném občerstvení pokračujeme na vrchol nazvaný Little Beehive (Malý včelín) v nadmořské výšce 2 210 metrů. Výhled z nejvyššího bodu není tak úchvatný jako o něco níž. Máme jako na dlani celé Lake Louise včetně hotelu a také okolní hory poseté nejen sněhem, ale také žlutými modřínů v kombinaci se zelenými stromy jiných druhů. Nádhera, na kterou se nemůžu vynadávat. Je sice zataženo a mezi horami se povalují mlžná mračna, ale i tak je to neuvěřitelně působivá podívaná, která nejde vyfotit, ani popsat. Mám pocit, že si začínám plnit svůj sen.

Bohužel se musíme vrátit stejnou cestou k jezeru, ale vlastně to zase tak nevádí, protože je se na co dívat. A to třeba i na video, které nám pouštějí dvě děvčata, která jsme viděli v čajovně, a teď je potkáváme v opačném směru. Ukazují nám záběry helikoptéry, která přistála přímo u jezera. My ji viděli z dálky, ale zblízka to mělo opravdu grády. Té paní se zlomenou rukou je nám samozřejmě líto!

Míříme na většího bratra ze dvou včelínů, tedy na Big Beehive, z něhož by se měly naskýtat ještě impozantnější výhledy. Je potřeba obejít jezero, jehož hladina se opět stala zrcadlem. Každých pár metrů fotíme. Na jednom z balvanů svačíme a kocháme se. Původně jsme si chtěli dát tuňákový salát Rio Mare, ale vzhledem k tomu, že by vůně ryb mohla přilákat medvědy, jsme nakonec zvolili jinou variantu. Stezka vedoucí na Big Beehive je ale totálně zledovatělá. Kousek to zkusíme, ale nemá to smysl, riziko úrazu je hodně velké a nemáme žádné speciální vybavení, takže to po několika desítkách metrů vzdáváme. Teď už je jezero plné vlnek, takže odrazy jsou tytam. Zledovatělá je i zkratka, která by nás měla zavést k další části naší dnešní túry, do Plains of Six Glaciers. Takže se

kus vracíme stejnou cestou, kterou jsme přišli, a to až k Mirror Lake. V další části potkáváme jen pár lidí. Nejdřív kráčíme lesem, pak se krajina otevírá, a to včetně zpětných pohledů na Lake Louise. Upoutávají nás třeba pasáže s obrovskými krápníky. Někoho jiného ale zřejmě upoutalo něco ještě zajímavějšího, skupina lidí nehybně sleduje cosi, co z dálky nedokážeme rozpoznat. Jen tušíme, že by to mohli být medvědi. Když ke skupině seběhneme, naše domněnka se potvrdí. Máma a dvě mlád'ata. Jsou ale dost daleko, člověk musí hodně napínat zrak, aby je vůbec rozpoznal mezi kamením, křovím a stromy. Nevypadá to, že by se k nám medvědi přibližovali, takže po chvíli pozorování pokračujeme dál.

Na mě najedou padá únava, u další vyhlášené čajovny se navíc kazí počasí, začíná sněžit a máme pocit, že se ochladilo. Viditelnost se výrazně zhoršila, takže se společně usnášime, že dál už pokračovat nebudeme. Po další svačině se tedy vracíme zpátky. U auta mi hodinky odpíply přesně dvacet kilometrů a 17:09 hodin.

Po večeri dezinfikujeme své útroby tatranským čajem, který dovezla Monika. Předpověď na zítra je hnusná. Padne tedy rozhodnutí, že pokud bude pršet, nemá smysl lézt po horách, ale vydáme se na výlet do Calgary. Pokoj s námi tentokrát sdílí dva Němci. Tedy Monika si nebyla jistá pohlavím jednoho z nich a prý kvůli tomu nemohla ani pořádně spát.

Pondělí 1. října | Druhé olympijské město během pěti dní (Calgary)

Ráno to venku vypadá přesně tak, jak bychom si přáli, aby to vypadalo u nás o Vánocích. Na autě se usadila patnácticentimetrová vrstva sněhu. Okna jsou samozřejmě zmrzlá. Škrabku nemáme, na recepci jsem uzmul dva časopisy, kterými se zbavujeme sněhu a ledu. Takže Calgary. Je fakt hnusně, mlhavo, hory vůbec nejsou vidět. Čeká nás docela dlouhá cesta (asi 170 kilometrů) a mně teprve teď došlo, že můžu propojit iPhone s autem a pouštět písničky ze Spotify. Často totiž nejde naladit žádné místní rádio, nebo rádio, které slušně hraje. Rada stanic je tu strašně užvaněná.

Cesta po dálnici číslo 1 trvá přes dvě hodiny, v půl dvanácté jsme v Calgary, kde chceme odstavit auto na parkoviště P+R u metra. První pokus nevyšel, ale nakonec jsme našli to pravé ořechové u konečné stanice 69 Street, kde se může od desáté hodiny dopolední parkovat zdarma. V automatu pořizujeme lístky na vlak/tramvaj. Monika radí, ať koupíme rovnou jízdenky i na zpáteční cestu. Jenomže tady se stala chyba. Lístky platí devadesát minut od jejich nákupu, takže dva kousky jsou nám úplně k ničemu. Jeden stál \$3,30, což se dá ještě přežít. Stejně jako jízda do centra, která zabrala asi dvacet minut.

I tady je zima, navíc začínáme mít hlad. Naše kroky tedy směřujeme do čínské čtvrti, kde si chceme dopřát nějakou asijskou prasárničku. Nakonec padne volba na thajské bistro, kde jsme se nejen skvěle najedli (polévka tom kha, zelené kari, pad thai, čaj), ale také se nám věnovala strašně milá obsluha, která mj. neustále dolévala kohoutkovou vodu. Včetně spropitného jsme tu nechali 38 dolarů, což nám vzhledem k tomu, jak jsme si pochutnali, přišlo přiměřené.

Business čtvrtí jsme přešli do parku Prince's Island Park, kde jsme se potýkali s určitými následky výborné asijské stravy. Ale všechno jsme udrželi až do obchodního domu CORE. Jinak z parku byly pěkné výhledy na mrakodrapy, které se odrážely v jezírku. Začali se z nás stávat experti na fotky odrazů. Na Stephen Avenue nás zaujaly stylizované kovové skulptury stromů, ale také staré domy a vůbec to byla hezká pěší zóna. Až na ty obchody se suvenýry, které připomínaly spíš vetešnictví. Kolem vyhlídkové věže jsme jenom prošli na Olympic Plaza – místo, které několika způsoby připomíná, že se Calgary v roce 1988 staly dějištěm zimních olympijských her, zároveň i stopadesáté výročí vzniku Kanady. A když už jsme narazili na sportovní tematiku, pokračovali jsme ke stadionu Scotiabank Saddledome, který je domovskou základnou hokejového týmu Calgary Flames. Bylo tam pusto prázdno, nepotkali jsme takřka živou duši.

Počasí se začalo zhoršovat, vyrazili jsme tedy zpátky na tramvaj, která nás dovezla před půl pátou k autu. Přes město jsme se trochu potýkali se zácpou (myšleno dopravní). Pak nastala moje černá pětiminutovka, během níž jsem stačil nechat po tankování otevřenou nádrž (naštěstí mě na to včas upozornila jedna paní ještě na parkovišti) a vzápětí jsem si po vjezdu na dálnici uvědomil, že jsem na automatické převodovce místo stupně D zařadil M. V nastalém zmatku jsem prudce zabrzdil a auto za námi se stihlo jen tak tak vyhnout. Pak jsem se ho úplně bál

předjet, abych to od něj neslízнул. Počasí se ještě zhoršilo, až u Banffu se začínají objevovat hory, o kterých jsme cestou do Calgary neměli nejmenší tušení. Pár kilometrů před návratem už je jízda po mokřím sněhu nepříjemná, musím jet opatrně. Poprvé jsme opravdu rádi, že nás chlapík v půjčovně přemluvil na čtyřkolku, jinak nevím, jak bychom to zvládli.

V hostelu jsme těsně po sedmé, večeříme, házíme do sebe pár loků Tatratea. Na pokoji jsme dlouho sami, už se začínáme radovat, že budeme mít klid, ale nakonec pozdě večer přibyla holčina, která ale na klidu nic neubrala, protože byla tichá jako myška.

Úterý 2. října | Já tam prostě chci! (Banff, Johnston Canyon)

Ráno opět sněží. Podle předpovědi by snad zítra mělo být líp, takže výlet k jezeru Moraine, což je takový symbol mého kanadského snu, necháváme až na středu. Na dnešek jsem se snažil najít program, který nevyžaduje azurově modré nebe a snese i nějakou tu kapku nebo mlhu. Zvolil jsem Johnston Canyon. Tam se po snídani vypravujeme, ale sněhová vánice způsobila kalamitu. Silnice číslo 1 je ještě jakžtakž sjízdná, ale odbočka ke kaňonu je prakticky neprůjezdná. Jedeme tedy až do Banffu, abychom zjistili co a jak a taky počkali, jestli se situace zlepší. Na informacích nám oznamují, že se cestování po Bow Valley Parkway, která do kaňonu vede, důrazně nedoporučuje, máme se zkusit znovu zeptat odpoledne. Dostáváme několik tipů na výlety v bezprostředním okolí města, ale já jsem tak rozmrzelý, že na takové náhražky nemám vůbec náladu. Trochu si ji jdeme spravit chuť do Subwaye, ovšem moc se to nedaří obsluze, která mi připravila špatné jídlo. Pochopitelně trvám na své volbě. Výhled z okna fastfoodové restaurace je vlastně docela hezký – hustý proud velkých vložek, zasněžené střechy, prostě romantika... Ale silnice moc romanticky nevypadají. Po návštěvě pošty se jdeme znovu zeptat na informace. Prý je to pořád hodně špatné, ale pokud na návštěvě kaňonu trváme, můžeme se tam zkusit dostat jiným sjezdem, z něhož je to jenom šest kilometrů a to by se třeba dalo zvládnout.

Po nákupu potravin a suvenýrů chce Monika zajet k hotelu Fairmont Banff Springs. U silnice nacházíme jedno z posledních parkovacích míst a musím říct, že se mi v Kanadě parkování dařilo nad mé očekávání a obvyklé schopnosti! Procházíme se kolem hotelu vypadajícího jako Hogwarts z Harryho Pottera, kde nás zaujal třeba i vyhřívaný bazén, za nímž se tyčily zasněžené hory. Už jsou ale skoro tři hodiny a já bych opravdu chtěl zkusit dostat se do kaňonu. Představa, že už druhý den za sebou bychom tady neviděli nic z přírodních krás, mě děsila. Když přijíždíme ke sjezdu na Castle Junction, nejdřív mě vyplaší cedule, že je silnice číslo 93 uzavřená. Tu my ale nepotřebujeme a navíc zahlídnou nějaké auto přijíždějící z té strany, kam naopak chceme, takže se ptáme dělníka postávajícího u uzavírky, jestli se ke kaňonu může. Prý ano, i když je silnice namrzlá. On tam ale předtím jel a zvládl to. Těch šest kilometrů opravdu nebylo příjemných. Zmrzlá vozovka, na ní našťěstí vyjeté koleje. Museli jsme jet hodně pomalu, ale dalo se. Na parkovišti u Johnston Canyonu jsme deset minut před čtvrtou. Jedna cesta má trvat jeden a půl hodiny (půl ke spodnímu vodopádu, hodinu k hornímu), máme tedy co dělat.

Pokud byla silnice namrzlá, tak stezka vedoucí lesem byla jedna velká ledovka. Nebýt tu zábradlí, asi bych aspoň já osobně nedošel ani k prvnímu vodopádu, u něhož jsme ale za slušných dvacet minut. Ze začátku sice nesněžilo, ale pak začalo padat sněhu čím dál víc. K druhému vodopádu přicházíme po hodině místo deklarovaných devadesáti minut. Tam už ale chumelí pořádně. Pokud by byl čas a lepší počasí, mohli bychom pokračovat ještě k barevným jezírkům Ink Pools, ale to jsou další čtyři kilometry jedním směrem, a to je teď naprosto nereálné a nesmyslné. Zpátky na parkoviště Monika doslova letí, já volím pomalejší tempo, i tak jsem sebou jednou švihnul o zem pořádně a párkrát mě zachránilo zábradlí. U auta jsme tentokrát za půl hodiny, takže obě cesty nám zabraly tolik času, kolik bylo uvedeno pouze pro jeden směr.

I za těch devadesát minut se ale stav silnice podstatně změnil. Je zasněžená, neprojetá, máme docela strach. Hlavně z kopce je to zkouška brzd a ABS. Na dálnici panuje sněhová vánice, i tahle prominentní vozovka má do ideálního stavu hodně daleko. Odpočítáváme každý kilometr. Zpátky „doma“ jsme kole sedmé, hned do sebe házíme panáky Tatratea. K večeři máme vajíčka a fazole Heinz s javorovým sirupem, které mi okamžitě zachutnaly. Na pokoji nás čekají tři nové kousky, ale skoro ani nehlesnou.

Středa 3. října | Sněhové království (Icefields Parkway, den první)

Po probuzení v sedm hodin zjišťujeme, že norská předpověď počasí nelhala. Venku je modré nebe, vrcholky hor jsou osvětlené vycházejícím sluncem. Snídaně se tentokrát obešla bez kruté rasy a je to balzám na duši! Takový klid! Pohodu ale naruší informace recepční, že Lake Moraine Road je i dneska uzavřená a zřejmě ji otevřou až příští rok na jaře. My se ale chceme přesvědčit sami, protože na webu ani facebooku se o dnešní uzavírce nic nepsalo.

Nejdřív se ale procházíme kolem hostelu, protože jsme uneseni krásou okolních hor, které se nám teprve teď pořádně ukázaly. Ani auto není tak zamrzlé jako včera, jenom stěrače se nechtějí hned pustit. A nás opravdu nechtějí pustit k jezeru Moraine. Vzhledem k tomu, že dneska odsud odjíždíme, se mi tenhle tyrkysový sen prostě splnit nepodařilo. A právě v tu chvíli si říkám, že je to jeden z důvodů, proč bych se sem chtěl někdy vrátit. V tuhle chvíli se ale vracíme k Lake Louise, které by dnes mohlo vypadat trochu líp než v neděli. Co se nezměnilo, je množství Asiátů. Možná jejich tu ještě víc. Jezero i některé hory jsou částečně ve stínu, ale i tak je tu krásně. Jdeme se rovnou vyfotit na balvan, kde jsme pořizovali snímky už minule. Tentokrát je pod sněhem, stejně jako žluté modřiny, které dodávaly horám takový pěkný kontrast. Dneska to má spíš takový pohádkový nádech. Stejně jako výjev, který se nám předtím naskytl jen pár metrů po výjezdu od hostelu.

Po návratu od jezera najíždíme na tzv. Icefields Parkway, což je spojnice mezi Banffem a Jasperem. Měří zhruba 250 kilometrů, my z ní dneska máme ukrojit přibližně třetinu. Informační tabule hodnotí stav silnice jako „POOR“, ale až taková bída to není. A počasí je fakt krásné, což oceňujeme hned záhy, u jezera Herbert. Když chvíli vydržíme, hladina se uklidní a zasněžené hory se v ní malebně odráží. Následují další kratší zastávky, na delší dobu parkujeme až u chaty Num-Ti-Jah Lodge, která je opět v obležení kruté rasy. Když se po nějaké době procházím pěšinou, kde není živá duše, rozhostí se klid nejen kolem mě, ale i ve mně. Až se mi z té krásy a klidu chce brečet. Trochu i z hladu, takže si jdeme do chaty vychutnat výbornou polévku z pečených rajčat a paprik a zahřát se čajem a kávou (něco málo přes \$17). Spanilá jízda pokračuje dalšími zastávkami až k odbočce k jezeru Peyto. I sem jsem se hodně těšil a bál jsem se, že se k němu nedostaneme. U hlavní silnice ale parkovala spousta aut, takže to vypadalo nadějně. Přidali jsme se k nim a pak si vyšlápli asi dva kilometry do kopce, na jehož konci bylo oficiální parkoviště. Nám ta procházka ale vůbec nevalila. Navíc při zpáteční cestě je cesta ucpaná, takže se ujistíme v tom, že nechat auto dole byl správný krok.

Vyhlídky na jezero je natřískaná. Asi nemusím zdůrazňovat, kdo tvořil naprostou většinu osazenstva. Naskytá se nám krásný pohled na jezero, které ovšem nemá svou obvyklou světle tyrkysovou barvu, nýbrž tmavě modrou. To je pro mě, milovníka tyrkysových vodních ploch a toků, trochu zklamání, ale i tak to tu vypadá úchvatně. Nicméně nás zaujala ještě jedna pěšina vedoucí lesem. Vydáváme se po ní, musíme se trochu brodit sněhem, ale to nám nevádí, protože jedna z mála živých duší, které potkáváme, nám potvrzuje, že máme pokračovat, protože uvidíme jezero ještě líp a skoro sami. A má pravdu. Já jsem při pokusu o přiblížení se k jedné z vyhlídek zahučel do hluboké díry mezi balvany, málem jsem skončil jako James Franco ve filmu 127 hodin, ale naštěstí jsem se včas zachytil, takže jsem nebezpečnou situaci přežil bez zásadnější úhony.

Další zastávkou měl být Mistaya Canyon, ale parkoviště u něj je uzavřené, takže se k němu nemáme jak dostat. Pak jsem se dočetl, že ho opravují už od jara a mělo se otevřít koncem léta. Tak to chlapci nestihli. Cestu nám ale nezkřížili pouze silničáři, nýbrž i horské kozy. Ty jsme ale uvítali s o něco větším nadšením. Nás nevítal v hostelu Rampart Creek (\$61) nikdo. Ubytování totiž začíná v 17 hodin, my dorazili o půl hodiny dřív. Zatím jsme se aspoň nasvačili a přezuli do suchých bot. S úderem páté nás správce Alan provází po areálu, který nese označení „wilderness“, tedy prostě ubytování v divočině. Kadibudky jsou umístěné mimo chatky, což člověka znejistí především ve chvíli, kdy si ve společenské místnosti všimne fotky medvěda, který přesně do téhle místnosti hledí opřený o okno. Prostě divočina (i když na druhou stranu, wi-fi tu na rozdíl od popisu na Booking.com je a na rozdíl od předchozího luxusnějšího ubytování podstatně rychlejší). Ale jinak je to tu pěkně, kuchyň vybavená, sprcha sice žádná, ale místo ní je možné využít saunu a následně přilehlý potok s ledovou vodou. Tuhle šanci nakonec nevyužíváme.

K divočině má blízko i naše dnešní večere – kari s kopřivami. No, nemám nic proti bylinkám a zelenině, ale tady mi prostě chyběl kus fláky. V obýváčku si užíváme pohodu s mladým německým párem, až před půl desátou dorazil další pár, který prý byl několik dní zaseklý v Calgary. Máme zatím fakt docela kliku. Mimochodem i silnice k vodopádu Takakkaw, který jsme ještě stihli vidět, je teď uzavřená.

Do kadibudek se odhodláváme s Monikou společně. Je to poněkud žinantní situace, kterou se snažím zmírnit aspoň pouštěním písniček z mobilu. V noci nás na záchod nikdo nedostane.

Čtvrtek 4. října | Po kolena (Icefields Parkway, den druhý)

V našem pokoji jsme nakonec sami, oba páry spí ve druhé části přes chodbičku. My vstáváme v osm do krásného jasného dne. Dopřáváme si vydatnou snídani (lančmít a fazolky), ještě si obcházíme a fotíme hostel a těsně před desátou rozmrazujeme okna a vyrážíme do dalších dvou třetin Icefields Parkway. Čeká nás zhruba sto padesát kilometrů. Může to být ještě hezčí než včera?

Opět často stavíme a fotíme, zkrátka i přímo od silnice nebo z auta jsou výhledy úchvatné. Jediným plánovaným delším trekem je výšlap na Parker Ridge, což by mělo být 2,4 km jedna cesta. Na parkovišti s jedním z nejkrásnějších výhledů na celé trase stojí sice několik aut, ale vzhůru po stezce se vydáváme sami. Zhruba první polovina je poměrně v pohodě – cestička je sice zasněžená, ale chůze nám nečiní větší potíže, i když neustále stoupáme. Pak ale začíná být sníh hlubší a hlubší, noříme se do něj až po kolena do šlápot, které před námi někdo vytvořil. Místy si nejsme jistí, jak hluboko sníh sahá, někdy se pod námi kus propadne. Je to celkem adrenalin a Monice se to moc nelíbí. Když se dostaneme do pasáže, kde je hodně kamenů, po kterých se dá chodit nebo skákat, přemluvív ji, ať pokračujeme až do konce. A stojí to za to. Na vrcholu, v nadmořské výšce 2 200 metrů, jsme úplně sami v naprostém tichu a všude kolem nás jsou zasněžené hory a v dáli ledovec se standardně tyrkysovým, ale nyní zamrzlým jezírkem. Moje hodinky ukazovaly něco přes tři kilometry a sedmdesát minut čistého času. Zpátky musíme stejnou cestou, ale už víme, co nás čeká. Dolů to není o tolik snazší než nahoru. Cestou potkáváme jen pár lidí a u některých máme obavy, že se až nahoru nedostanou.

Další zastávkou je ledovec Athabasca. Vlastně jsem ho ani neměl v itineráři a když jsme dorazili na přeplněné parkoviště, domníval jsem se, že se jedná o nějakou krátkou vycházku. Nakonec jsme ale šli celkem daleko. Postupně se objevovaly značky s letopočty vytyčující místa, kam v daném roce ledovec dosahoval. A je docela síla, jak moc ubývá. My v zasněžené krajině vlastně ani nedokážeme přesně odlišit, co je sníh a co už ledovec. A jezírko, které je obvykle tyrkysové, už je (jak jinak) zamrzlé.

Pak nás čekají dva vodopády, ale oba jsou bohužel v dost nešťastném světle – samotné vodopády ve stínu, okolní krajina krásně nasvícená sluncem. Takže na focení to moc není. První z nich se jmenuje Sunwapta Falls a stezka k němu byla pokrytá ledem. K jeho spodní části už jsme ani nešli. Víc jsem si sliboval od Athabasca Falls, které jsou skutečně hezčí, ale ledovka je u nich ještě horší. V podstatě zimní stadion. Jedno děvče si tam dokonce zlomilo ruku. Monika se odvážně vydává do přilehlého kaňonu, ale po chvíli se vrací, protože terén je tam opravdu neschůdný. O největší pozdvižení se tak postaral medvěd, kterého jsme viděli cestou mezi oběma vodopády. Tentokrát to bylo dost zblízka. U silnice stála řada aut, lidé postávali venku a dívali se jedním směrem. Byl tam. Nějakých osm deset metrů od nás. Vůbec si nás nevšímal. Nechal se pozorovat, fotit, pak se odvalil o kus dál. A my taky.

Po vodopádech už míříme do cílového Jasperu. Míjíme vyhlídku (snad na Athabasca Valley), která nám nepřišla zajímavá, ovšem pouze do chvíle, než jsme se ohlédli. Takže jakmile je to možné, nabíráme opačný směr, díky čemuž se nám naskýtá pohled na krásnou horu a barevné stromy v jejím bezprostředním okolí. Tady musí mít člověk prostě oči na stopkách. Je to fakt paráda, za tyhle dva dny jsme viděli spoustu krásných míst.

V Jasperu jsme v půl sedmé, ubytování máme zajištěné v motelu Maligne Lodge. Je naše nejdražší (\$155) a taky nejluxusnější. Hned za dveřmi pokoje máme vnitřní vyhřívaný bazén. Nakonec ho ale ani nevyužijeme. Večeříme bigos, provádíme očistu (po noci bez sprchy) a plánujeme další den.

Pátek 5. října | To nejlepší na konec (Národní park Jasper)

Ani ráno nedojde na bazén. Jen se nasnídáme, sbalíme a po už tradičním rozmrazení oken auta vyrážíme. Silnice jsou suché, už včera sněhu postupně ubývalo. Najíždíme na Lake Maligne Road, která měří 46 kilometrů. Cestou jsou vyhlídky, ale momentálně ve špatném světle, takže je kromě té první míjíme a necháváme na zpáteční cestu. Ve čtvrt na jedenáct opouštíme zamrzlé parkoviště u jezera Maligne a vydáváme se na trek nazvaný Bald Hills Trail.

Hned na začátku potkáváme džíp, z něhož vyskočili dva týpci a mluvili něco o bláznech. Nevím, jestli tím mysleli nás. Každopádně velmi dlouho kráčíme zasněženou cestou úplně sami. Nejdřív lesem, který postupně zůstává pod námi a díky tomu se odkrývají štíty okolních hor. Musíme se ale otáčet dozadu, abychom si jich všimli. Když les opustíme, trochu váháme, kterou z vyšlapaných stezek se máme vydat dál. Jedna je vyloženě slepou uličkou vytvořenou zřejmě jelenem. Nakonec si jedem směr vytyčíme – koneckonců musíme prostě pořád nahoru. Ke konci už toho mám plné kecky, ale vidina krásných výhledů mě udržuje v odhodlání.

Na vrcholu (podle hodinek sedm kilometrů a sedmdesát minut) jsme úplně první a úplně sami, až po nějaké chvíli dorazí mladý německý pár, který jsme předběhli, ale ten se usazuje kus pod námi. Výhledy jsou naprosto úžasné. Nyní z výšky vidíme jezero Maligne a nad ním krásné hory, hluboké údolí s říčkou rovněž lemované horami. Kocháme se, fotíme, ale jednak to nahoře trochu profukuje a jednak bychom se už měli vrátit, takže se po chvíli pakujeme a scházíme zpátky dolů. Cestou se posilňujeme svačinou, ale za chůze, ať se nezdržujeme. Potkáváme dva postarší chlapíky, kteří se s námi dávají do řeči. Překvapivě vědí o tom, že jsme v angličtině začali používat název Czechia. Byl to příjemný hovor, protože... to byli Kanad'ani.

Celou cestou dolů se nám otvírají krásné výhledy, které jsme předtím měli v zádech. Je to jedna z těch výjimek, kdy mi nevadí jít zpátky stejnou cestou. Nechápeme, že jsme toho ušli tolik a že to bylo pořád tak do kopce! U auta jsme přesně v 15:00, což byla moje ideální představa. Podle nás by prostě mohli řídit orloj. Fotíme Lake Maligne, které tentokrát vidíme z úrovně jeho hladiny. Pak stavíme u Lake Medicine, které už je takřka vyprahlé, což je prý u něj v říjnu běžný jev. Těsně před Jasperem přejíždíme most, přičemž se po pravé straně naskýtá krásný výhled na pěkně nasvícené hory. Následují dva dopravní přestupky, které nám umožňují zaparkovat o kus dál, dojít k řece, kolem níž se povaluje spousta menších i větších balvanů a kamenů a fotíme.

Ještě je celkem rozumný čas, takže míříme k jezeru Pyramid, kde bychom mohli zvládnout jeden kratší trek. Cestou stavíme u jezera Patricia, které mi připadá hezčí než to následující, ke kterému jedeme. Je pět hodin, ale výšlap na vyhlídku má mít jen 5,8 km a zvládnout by se měl za 1,5 – 3 hodiny, takže se na Pyramide Lake Trail vydáváme. A to úplně sami poměrně divokým lesem. Hned po prvních krocích je nám jasné, že tady to žije o dost víc, než jsme zatím zažili. Jenom veverka co jsme napočítali! Tentokrát nám to moc neubývá, cesta se vine hodně do kopce. Po jednom a půl kilometru nám ji zkřížil jelen. Jen tam tak stál a díval se přímo na nás. Jak se chovat při setkání s medvědy jsme si nastudovali, ale ohledně jelenů jsme žádné instrukce nedostali. Takže jsme postupovali obdobně – dělali jsme rámus a snažili jsme se mu nedívat do očí. Po chvíli odkráčel. A my pokračovali na první vyhlídku, která byla dost o ničem. V tomhle případě bylo slunce spíš nepřítelem. Neměl jsem pocit, že by se to o další dva kilometry dál a nevím kolik metrů výš nějak výrazně zlepšilo, navíc do setmění už taky moc času nezbyvalo a ten jelen nás trochu vyplašil, takže jsem navrhl, že se na trek vykašleme a vrátíme se zpátky. A tak jsme taky udělali. Na zpáteční cestě potkáváme opět zmíněného jelena a Monika ho s vyložením veškeré své odvahy (a nerozvážnosti) fotí z oka do oka. U auta jsme v šest hodin, jedeme zpátky do Jasperu, kde nás čeká ubytování v rozkošném retro hotelu Athabasca, jehož foyer je plné jelenů (samozřejmě vycpaných) a parohů. Na pokoji bohužel nemáme konvici, takže večere je tentokrát studená. Nicméně máme k dispozici stroj na výrobu ledu. Takže drinky máme přímo jako z baru. Dopijíme zbytek Tatratea, poslední kousky rozhodně nejsou šizené. Prakticky v pyžamu ještě odbíháme dokoupit pár potravin a pak už do pelechu. Poprvé a naposledy během celé cesty máme zapnutou televizi. Není o co stát.

Sobota 6. října | Vodopádový přejezd (NP Mount Robson, Wells Gray Provincial Park)

Opouštíme Skalisté hory. Bylo v nich krásně (i když počasí si s námi trochu zahrávalo), ale v nejlepším se má přestat, takže míříme zpátky na jihozápad. Na přiblížení k Vancouveru jsme si nechali dva dny. Jednak je to přece jen několik set kilometrů (konkrétně skoro devět set) a jednak je cestou pár míst k vidění. Nebude se jednat o žádné dlouhé túry, takže času máme relativně dost. Vstáváme tedy až v osm, snídáme, tankujeme (benzín je tu levnější než cestou do hor: tady kolem \$1,28, zatímco první dny to bylo kolem \$1,43). Místo slovenského čaje kupujeme místní vodku vyrobenou údajně z vody z ledovce (\$25).

Je dost zataženo, takže včera jsme měli na počasí docela štěstí. Dneska by trek nebyl zdaleka tak vydařený. První zastávka a focení nastává, když jedeme kolem jezera, v němž se odráží přilehlé hory. Začíná to být trochu obsese. Nejdřív musíme jít docela kus pěšky zpátky, ale o pár set metrů dál stavíme přímo na mnohem lepším místě, kde

je hladina takřka dokonale klidná. Vjíždíme do Britské Kolumbie, což znamená změnu času. Tentokrát je o hodinu míň, takže ji máme k dobru. A vjíždíme také do národního parku Mount Robson, což je nejvyšší hora kanadské části Skalistých hor. Paradoxně je na ni dost dobrý výhled z informačního centra přímo u silnice. Dneska je sice zrovna trochu v mracích, ale aspoň vypadá trochu drsně. Na stejném místě začíná dvoudenní Berg Lake Trail, který bych chtěl příště podniknout. Dneska ale pokračujeme dál. Ve Valemountu, což je v podstatě jenom taková hrstka benzínek, fastfoodových restaurací, servisů a podobných zařízení kolem silnice, se přezíráme v Subwayi. Já si nevědomky objednal rybí polívku, kterou normálně nejím. Prostě se mi líbil její název i fotka, ale netušil jsem, co se pod nimi skrývá. Ale nebyla špatná.

Místem, kde by nás mělo čekat trochu víc „atrakcí“, je Wells Gray Provincial Park začínající v městečku Clearwater. Tam konečně vidíme javor s červenými listy. A barev je tu vůbec dost, hlavně břízy dodávají svými žlutými listy krajíně příjemně hřejivý ráz. Není to krajina impozantní, ale působí uklidňujícím dojmem. Na programu máme především zdejší vodopády. Myslel jsem, že budou tak nějak u cesty a zvládneme to rychle, ale podle mapy u parkoviště se musíme vydat po sinici, která měří 65 kilometrů. Tam a zase zpátky. Naštěstí máme zatím celkem dobrý čas.

První vodopád nese název Spahat Falls. Z parkoviště je to k němu kousek. A vodopád je vysoký kousek. Ale je dost daleko od vyhlídky a zrovna se ukrývá ve stínu, takže se velké drama nekoná. Hladina adrenalinu spíš poskočí cestou k tomu dalšímu. Po minulých zkušenostech už víme, že jakmile u cesty parkuje několik aut, lidi stojí venku a zírají jedním směrem, bude na dohled medvěd. A tady rovnou tři – zase máma a dvě medvíďata. Pasou se na krásné zelené louce, jsou od nás dost daleko, ale zrovna na ně aspoň chvíli pěkně svítí slunce.

K vodopádům Dawson Falls musíme jít kus lesem. Jsou úplně jiné než Spahat Falls – nízké, ale široké. Dostáváme se až k jejich hraně, což je trochu zvláštní pocit. Kvůli výhledu prolézáme k vodě mimo stezku, až cestou zpátky si všímám, že jsme přešli pěknou a pohodlnou vyhlídku na celé vodopády. Stane se. Lépe pozdě, nežli později.

A do třetice. Helmcken Falls. Ten nekanadsky znějící název získaly po původně anglickém lékaři německých rodičů, který sehrál důležitou roli v připojení Britské Kolumbie ke kanadské konfederaci. Ale zpátky k vodě. K té musíme sjet odbočkou asi čtyři kilometry. Na druhou stranu jsme u vodopádů z parkoviště vcukuletu. A jsou krásné! Sice taky poměrně daleko z několika vyhlídek a z velké části ve stínu, ale vypadají majestátně a zajímavě.

Poslední štací na téhle trase je jezero Clearwater. K němu je to dvaadvacet kilometrů po šterkové cestě plné děr a výmolů. Snažím se jet, co to jde, ale stejně je to dost zdoluhavý úsek. Rozptýlením je další medvěd, který si to tentokrát promenuje přímo před námi na silnici. Tedy bylo to tak, že když jsme vyjeli ze zatáčky, na silnici stálo nějaké auto. Předjížděl jsem ho s tím, že asi potřebovalo kvůli něčemu zastavit. Teprve když ho míjím, si všímáme médi pár metrů od nás. Vůbec si nás nevšímá a po chvíli schází do lesa. U jezera nikde nikdo, slunce právě zašlo za kopce, moc toho není vidět, takže po krátké technické pauze otáčíme kormidlo a míříme těch nekonečných 65 kilometrů zpátky do Clearwateru. Odtud je to do dnešního cíle ještě dalších 124 kilometrů. Celkem jsme tedy dnes urazili 580 km. V Kamloopsu jsme ve tři čtvrtě na osm. Je to podstatně větší město, než jsme očekávali, takže chvíli trvá, než nás Monika svou prvotřídní navigační schopností dovede až k motelu Star Lodge (\$52). Recepční působí trochu divně (asi Ind, ale tím to není), nicméně pokoj je prostorný a čistý. Monika hlásí, že ji něco pořádně pokousalo. Muselo to být v tom minulém hotelu, což je dost divné, protože ten byl vzorně čistý a na žádný hmyz jsme nenarazili. Gulášovou polívku zapijíme vodkou s džusem. Po ní se Monika odporoučí do říše snů, zatímco já se dívám, jak to vypadá s trajektem na Vancouver Island. Špatně. Tím, že se v pondělí slaví Díkuvzdání, cestují Kanad'ani jako diví, takže k rezervaci jsou volné jenom dva časy – jeden pozdě večer a druhý v půl sedmé ráno. Navíc cena včetně rezervace taky není za hubičku – sto devět dolarů. Ale co se dá dělat, nějak se na ostrov dostat musíme, takže rezervuju a jdu to rozčarování zaspát.

Neděle 7. října | Podzim v úplně kovovém stavu (Sea-to-Sky Highway)

I já jsem poštipaný. A to pořádně. To se mi ještě nikdy nestalo. Celá levá ruka je kousanec vedle kousance. Co tohle bylo za mrchy? Poprvé si k ubytování užíváme i snídani. Tedy užíváme – tousty, marmeládka, čaj/káva, cornflakes. A dnešní recepční je ještě divnější než ten včerejší, ale snaží se, to se musí nechat. Jídlna je jeden stůl v rohu. No

není to Hilton, ale na jedno přespání v pohodě. Taky nejsme v New Yorku, ale v podivném městě, jehož název si nejsem schopen zapamatovat.

Tankujeme a v devět vyrážíme. Je pošmurno, poprchává. Taková ta šed'. Takže si člověk úplně nevychutná krajinu, která je vlastně hezká. Náhodou míváme ghost town u Walhachinu. Je to spíš taková malá záležitost, těžko říct, jestli jsou aspoň některé domy původní. A nemá nám to ani kdo vysvětlit, protože tu není ani noha. Je zavřeno, jsme tu sami. To nám nebrání v tom, abychom si to tu aspoň dokola prošli a nafotili.

Na focení vlastně stavíme dost často. Je sice mlha a poprchává, ale krajina má takovou tu melancholicky tajemnou atmosféru. Prostě podzim v úplně kovovém stavu, jak by řekli ve Světácích. Za osadou Cache Creek odbočujeme na silnici číslo 99, která je na ceduli označená jako Scenic Drive. Také se jí říká „Sea-to-Sky Highway“. A teď to teprve dostává pořádné grády. Nahoru dolů, zatáčky, kopce, hory, jezera, barevné stromy... A v podstatě prázdné silnice (aspoň ze začátku). Na jednom plácku, kde zastavujeme kvůli focení, si všímáme druhého auta, které tu taky zaparkovalo. Úplně stejný Chevrolet jako ten náš a jeho SPZ je jen o jedno číslo menší než naše! Takže jsme ho překřtili na sestru – vlastně nevím proč, když ani auto ani Chevrolet není ženského rodu. Nejspíš proto, že to vymyslela Monika.

Svou touhu po tyrkysové vodě jsem si aspoň trochu ukojil u jezera Seton Lake. Byl to spíš takový tmavý tyrkys, ale v kombinaci s barevnými listy a mlhou vypadala tahle vodní plocha dost fotogenicky. Což se dá říct i o krajině, která následuje po vesničce Lillooet. Krásné serpentýny. Člověk si zkusí představit, jak to tu musí vypadat za hezkého počasí. Stoupání a klesání jsou tu tak prudká, že tu pro nákladáky radši vytvořili i tzv. „runaway lanes“, tedy stoupání, do kterých může řidič najet, pokud má pocit, že to dole prostě neubrzdí.

Na dnešek jsem vybral jenom jednu trochu delší vycházku, a to k jezerům Joffre Lakes. Ano, měla by být tyrkysová. To by se ale nesmělo rozpršet. V autě svačíme a čekáme, zda se počasí neumoudří, ale to se k tomu vůbec nemá, spíš naopak. Navlékáme tedy pláštěnky a odhodlaně kráčíme k prvnímu z jezer, které se nachází jen pár set metrů od parkoviště. Je po půl druhé, což je o dost víc, než jsem plánoval. Jezero je ponořené v mlze, hory kolem něj nejsou vůbec vidět. Informační tabule varuje, že některé úseky jsou v podstatě ledovkou a bez patřičného vybavení se nedoporučuje výstup k dalším dvěma jezerům. Když už jsme tady, chceme se zkusit dostat aspoň k tomu prostřednímu. Cesta vede samozřejmě do kopce. Ze začátku to není tak zlé, jen trochu blátivé, ale pak začíná namrzlá část. Připadám si jako v show Holiday on Ice. Nechápe, že se sem někteří (především opět Číňané) odvážili vyrazit jak na módní přehlídku – bílé kalhoty, bačkůrky... I my máme co dělat. K prostřednímu jezeru to mají být tři kilometry. Ty nám trvají asi hodinu. Ale člověk vlastně pořádně nepozná, že dorazil na místo, protože jezero není v podstatě vidět. Nějaké dva metry vody, pak jen mlha tak hustá, že by se dala krájet. Tady už chybí jenom Rákosníček. Usnášíme se, že určitě nemá smysl se šplhat ještě k hornímu jezeru, kde s největší pravděpodobností nebude situace o nic lepší a ještě bychom riskovali, že si s prominutím rozbijeme hubu. Ona už cesta od druhého jezera zpátky dolů stojí za to. Sníh a led sice začínají trochu tát, ale je to fakt náročné a k prvnímu jezeru se dostáváme za necelou hodinu. Podle ukazatele měla trvat jenom cesta k prostřednímu jezeru dvě hodiny, ale oni to tu asi počítají podle nejslabšího článku, takže tím se člověk moc řídit nemůže.

Odjíždíme před čtvrtou a ještě nás čeká kus cesty. Stavíme u Nairn Falls. Těch 1,5 kilometru k nim prakticky vyběhneme. Fajn, ale nic, co bychom už neviděli. Následují Brandywine Falls. Naštěstí jen tři sta metrů od parkoviště, víc už bych snad ani nešel. Pěkné. Ale už je celkem pozdě a tma. Takže další plánovaná místa míváme a vyhlídky nemají moc smysl. Po půl osmé a za úplné tmy přijíždíme do severního Vancouveru, kde máme rezervovaný pokoj přes Airbnb. A to v nádherném baráku! Obrovský, čistý, vkusně zařízený, tady bych bez rozmyšlení bydlel. Využíváme velkou a dobře vybavenou kuchyň, Monika komunikuje se svým kamarádem Jožou, který nám dává tipy na další dny a taky domlouvá ubytování ve Vancouveru u svých známých. Monika odpadá první, já těsně po půlnoci. Noc bude krátká...

Pondělí 8. října | Díkůvzdání na ostrově (Vancouver Island, den první)

Budík je nastavený na vražedných 4:30, ale já jsem vzhůru už o čtvrt hodiny dřív. Asi se nemůžu dočkat trajektu. Na ten vyrážíme v pět a jsme u něj za dvacet minut. Silnice jsou takřka prázdné, až u brány do přístavu se auta začínají trochu houfovat. U budky doplácíme zbytek ceny (rezervace byla za \$17, doplatek činí \$92). Předpověď' na

dnešní den nevěstí nic dobrého, ale snad už by to měl být poslední ošklivý a deštivý den našeho pobytu! Výhled z okna trajektu není prakticky žádný, a to nejen kvůli tomu, že vyrážíme ještě za tmy. Takže poklímáváme, cesta rychle ubíhá, ve městě Nanaimo na ostrově Vancouver Island jsme už kolem osmé, tedy dřív, než jsme čekali.

Prší. Takže nikam nespěcháme. Tankujeme, snídáme v řetězci Tim Hortons, kde si můžete dopřát snídani po celý den. A vychází to hodně rozumně cenově. Za dobrý a sytý bagel s velkým čajem jsem platil něco kolem šesti dolarů. Hned vedle je supermarket se slibným názvem Save on Foods, takže tam doplňujeme zásoby. Milá paní pokladní nám poskytla slevovou kartičku, ať máme levnější nákup, a ještě popřála krásné Děkuvzdání. Pak už vyrážíme do „vnitrozemí“, kde se chceme zaměřit na místa, kde déšť a zamračená obloha tolik nevadí.

První zastávkou jsou vodopády Little Qualicum Falls. Od nich jsem moc nečekal, ale nakonec se mi tam docela dost líbilo. Nejde jen o vodopády samotné, ale prostředí, v němž se nacházejí, je malebné s hustou vegetací, z níž mě upoutají například stromy s barevnou kůrou. Procházka je příjemná, a tak jsme tu nakonec strávili víc času, než jsme plánovali.

Následuje Cathedral Grove – les s obrovskými a starými stromy. Nachází se hned u silnice, po obou jejích stranách. A tady je naplno znát, že je dneska volný den, protože obě parkoviště jsou plná. My ale čekáme jen pár vteřin, než se uvolní místo. A jsme konsternovaní, když si všimneme, že auto, které nám ho uvolňuje, je naše „sestra“! To už je nějak moc náhod najednou. A pozor – nejsou tady Číňani! Noříme se do hustého lesa plného statných, vzrostlých i vyvrácených stromů. Je to taková džungle. Cestičky jsou trochu blátivé, ale jinak je tu příjemně a je na co koukat a co obdivovat, i když se to dost špatně fotí. Po prvním okruhu stačí přejít silnici (což v dnešním provozu není úplně legrace) a pokračovat okruhem druhým, v němž se nachází i místní nejvyšší strom, který je 800 let starý, 76 metrů vysoký a jeho obvod měří 9 metrů. Nám se ale víc líbí jiný, jen kousek od tohoto rekordmana. U něj se i fotíme ve snaze ho obejmout, na což bychom potřebovali ještě několik pomocníků.

Přestalo pršet, ale na „mokré“ programu máme ještě jeden bod – malý vodopád „Hole in the Wall“, tedy v překladu díra ve zdi. Nepatří k oficiálním místům spadajícím pod nějaký park nebo rezervaci, takže jsme neviděli žádnou dopravní značku, která by nás k němu navedla. Museli jsme se tedy vrátit z města Port Alberni asi dva kilometry a pozorně sledovat mapu. Odbočka to byla opravdu nenápadná, název vodopádu byl umístěný na prkýnkách na jednom ze stromů u závoře. Ta byla sice otevřená, ale cedule nabádala k tomu, abychom u ní neparkovali, protože se může kdykoli zavřít. Další tabulky upozorňovaly, že vjíždíme na soukromý pozemek a že se máme usmívat, protože nás snímá kamera. Cesta byla hrozná, plná kamenů, výmolů a louží. Po nějaké době jsme auto radši zaparkovali na místě, kde se dalo otočit, a dál šli po svých. Tenhle vodopád neomráčí ani svou výškou, ani šířkou, ani množstvím vody. Zajímavý je okolním prostředím. Voda protéká takovou průrvou v kamenné zdi. Člověk si tu připadá jako v nějaké lehce depresivní pohádce. Spolu s námi je tu jen pár lidí, kteří nás ale po krátké chvíli nechají o samotě, takže klid celý dojem jenom podtrhuje.

Jdeme zpátky, nasedáme do auta a jedeme směrem k závoře. Před ní stojí nějaké auto. Důvod je jednoduchý – závoře je dole. Nikde žádný kontakt, nic. Takže jsme na pospas nějakému šprýmaři, který má evidentně potřebu škodit. Monika bere situaci do rukou a odchází kamsi hledat pomoc. Já zůstávám v klidu v autě, protože nic jiného se stejně dělat nedá. Asi po deseti minutách přijíždí obrovský pick-up, z něj vystupuje starý pupkáč, který se pomalým krokem blíží k našim uvězněným autům. Dožaduje se, abych stáhl okýnko. Pak mi dává přednášku o tom, že je potřeba číst informační tabule. Oponoval jsem, že nikde nebylo napsáno, že se na pozemek nesmí vjet, naopak je tu vyvěšená směrovka k vodopádu. Ale moc jsem neprovokoval, důležité bylo dostat se odtud pryč, což se záhy podařilo. Jenomže Monika nikde. Kontroluju mobil, kam přistála zpráva, že je někde u sousedů a společně zjišťují, komu pozemek patří. Přivolávám ji zpátky a s úlevou pokračujeme dál. To byl jediný nepříjemný Kanad'an (a bůhví, jestli vůbec Kanad'an byl), se kterým jsme se za celou dobu setkali. Naopak lidé, které Monika přišla požádat o pomoc, prý byla stará zlatička, která ji chtěla pozvat i na kávu.

Kormidlo našeho Chevroletu stáčíme směrem na dnešní cílovou destinaci, kterou je Tofino. Protože se hlásí naše žaludky, nejdřív chceme vyzkoušet hipsterskou záležitost, již je mexické bistro umístěné ve starém autobuse. Jmenuje se Tacofino a bez téhle zastávky prý nesmíme z ostrova odjet. Otevřeno mají do šesti, my přijíždíme kolem půl šesté. Nejdřív zkusíme taco (\$6), které je dobré, ale malé. Takže si pak ještě napůl dopřáváme burrito (\$13). Zapijíme ho nealkoholickým pšeničným pivem, které jsme ráno ukořistili v supermarketu. Pohoda, jen trochu zima. A dneska je první den, kdy nemáme předem vyřešené ubytování.

Na Bookingu jsem našel last minute nabídku v jednom docela luxusním resortu za 115 dolarů. Není to málo, ale fakt to vypadalo moc dobře. Nakonec jsem ale pokoj nerezervoval, protože jsme se s Monikou dohodli, že na ostrově zkusíme kempovat. Nicméně horko vypadá jinak a už začíná být celkem tma. Hned vedle Tacofina je motel Dolphin. Nepůsobí nijak vábně a čínská recepční má plné ruce práce s nějakým telefonátem, takže nám jenom odsekne, že pokoj má za 92 dolarů. Tak zrovna tady se nám tolik dát nechce. Jedeme do výše zmíněného resortu, kde už nám ovšem pokoj (sice s jacuzzi a bůhví čím ještě) nabízejí za 130 dolarů. Zkoušíme ještě další motely, ale ceny jsou ještě vyšší. Pak jedeme zkusit štěstí do kempu Long Beach u golfového hřiště. Na recepci nikdo není, stejně jako na kempovacích místech pro stany. Ty jsou v tmavém lese, na kamenitém a mokřém podloží. Představa, že jsme tady sami na pospas medvědům a na záchod je to dvě stě metrů, ráno se probudíme v mokřém stanu a promrzlí, se nám moc nelíbí. Takže se potupně vracíme k Číňance a kýveme na pokoj za 92 dolarů. A já si trhám vlasy, že jsem neobjednal ten luxusní pokoj. Co se dá dělat, hlavně že máme kde hlavu složit.

Úterý 9. října | Začíná dovolená (Vancouver Island, den druhý)

Modré nebe a slunce! Norští věštcí opět nezklamali. Po snídani se jedeme podívat do městečka Tofino. Je krásně, místní už se vrátili z dlouhého víkendu do práce, takže potkáváme jen pár lidí. Je krásně a vůbec nevadí, že je Tofino typickým turistickým místem. Je tu klid a pohoda, nějaký pán natírá muzeum na modro, z mola pozorujeme, jak z hladiny vzlétá letadlo... Jako by nám začínala dovolená. A to nás ještě čekají pláže!

První z nich se jmenuje Cox Beach. A už tady narážíme na parkovišti na typické surfařské týpky. Pláž mi něčím připomíná srílanskou Mirissa Beach. Pár surfařů už je v akci, stejně jako caparti, kteří dovádějí kolem skály na pravém konci pláže. Na koupání to samozřejmě není, ale je až nepředstavitelné, že jsme se před pár dny brodili hlubokým sněhem, a teď abychom se pomalu natřeli opalovacím krémem a lehli si do písku.

Zastávky chceme brát pěkně postupně, jak se po silnici číslo 4 vracíme z Tofina. Na řadě je Radar Hill, což je místo s jakýmsi historickým významem, ale mě zajímají především výhledy, které se odtud mají naskýtat. A ty jsou tedy velkým zklamáním. Navíc jsem tu sebou flákl o zem po kluzkém kameni. Takže lezu několik dní po Skalistých horách, nic se mi nestane, a pak se málem zabiju tady! Zaplat'pánbůh, že nám tahle atrakce zabrala jen pár minut. Nedoporučuju.

Při pohledu do mapy zjišťuju, že jsme přejeli další Jožem doporučenou pláž – Chesterman Beach. Takže se musíme kousek vrátit. Po téhle části silnice už jsme se za poslední dva dny něco najezdili a už ani nejsme schopni spočítat, kolikrát jsme jeli kolem jednoho odstaveného auta. Nicméně pláž se nám za popojíždění odměnila – jsou to totiž v podstatě pláže dvě, které jsou při odlivu odděleny pruhem písku. Což je právě teď, i když mám pocit, že spíš začíná příliv, protože už se nedá dostat na ostrůvek asi sto metrů od břehu. Takže se radši vracíme do bezpečného území, kde se opět prohánějí surfaři. Vybíráme si vilu, která by se nám líbila. A vybírat je z čeho. Takže tu zevlujeme docela dlouho.

Pak projíždíme kolem další pláže, kam jsme původně ani nechtěli, ale aspoň takhle od silnice vypadá zajímavě. Je to Long Beach a na jejím parkovišti je těch typických týpků ještě víc, dokonce tady preludují na kytaře a zpívají. Pláž je opravdu dlouhá i široká, její druhý konec se schovává v mlžném oparu, což celé scénérii dodává poutavou atmosféru. Na záchodech by se dalo jít z podlahy, ale my přece jen radši svačíme tuňáka na jedné z klád přímo na pláži. Je nám dobře.

Pláží už bylo dost, teď je čas na deštný prales! Je to vlastně hodně podobná záležitost jako Cathedral Grove – dva kilometrové okruhy po obou stranách silnice. Asi je tu víc kapradin a stromy nejsou tak obrovské, místo po bahnitých cestách procházíme po dřevěných lávkách, ale jinak těch rozdílů zase tolik není. Vlastně lidí je tu míň. I tak tu ale jsme docela dlouho, až musím Moniku (která například velmi ráda fotí houby) popohánět, že máme před sebou ještě program a cestu.

Další stromy nás čekají na místě s názvem Bog Trail. Tady jsou sice taky dřevěné lávky, ale jinak je to úplně jiný pohled. Stromy jsou nízké, takže si můžeme vychutnávat sytě modrou oblohu a slunce. A řada z nich je uschlých. Upřímně řečeno se mi tu líbí víc než v pralese, i když je to taky vlastně tak trochu monotónní prostředí. Ale zajímavé. Opět jsme tu skoro sami. Stezka měří pouhých osm set metrů.

Posledním bodem dnešního itineráře před odjezdem do ubytování je městečko Ucluelet, které jsme si překřtili na Ukulele. U něj vede Wild Pacific Trail, který nestihneme dát celý, ale chceme projít aspoň jeho kratší a jednodušší část Lighthouse Trail (2,6 km). Nejdřív panuje krásné počasí, ale když se dostaneme k nevzhlednému majáku, nevzhledným se stane i počasí. Od moře se zničehonic přivalila mlha nebo nějaký opar, takže najednou není skoro nic vidět. Všude tu mají hezky udělané vyhlídky, často vybavené lavičkou, ale prostě nemáme štěstí na ideální podmínky. Útesy topící se v oparu mají sice atmosféru, ale není to úplně ono. Navíc už se hodiny zase povážlivě posunuly, takže druhou polovinu procházky skoro letíme.

Ve městě kupujeme v liquor storu (alkohol se tu jinde koupit nedá, v běžných obchodech nedostanete ani pivo kromě nealkoholického) dvě lahve vína jako pozornost pro naši hostitelku. Ještě zajíždíme k fotogenické marině, kde se dá i natrhat pár ostružin. Pro mě taková malá vzpomínka na nedávnou Svatojakubskou pouť... Pak už frčíme do města Campbell River, kde máme domluvené dvě noci u Dany, což je sestřenka sestřenky Moničiny mamky. Slíbili jsme dojet mezi šestou a osmou. Před domem parkujeme v 19:57. A to nás zdržely práce na silnici, které se mají zintenzivnit od dalšího dne, takže jsme rádi, že to už se v téhle části pohybovat nebudeme.

Dana je velmi milá hostitelka. Seznamujeme se i s její klientkou Erikou a třemi psy. Děláme si večeri, popijíme víno a povídáme si. Daně prozrazujeme plán na další den – Elk River Trail. Prý je to dobrá volba, jen si máme dávat pozor, protože v téhle oblasti se vyskytují nejen medvědi, ale i americké pumy. Na dotaz, jak se jim máme bránit, se Dana zatváří takovým způsobem, že je nám jasné, že se s pumou opravdu setkat nechceme. Já pak ještě před spaním brouzdám po internetu ve snaze se dozvědět víc. Opravdu jsem se nechtěl dočíst, že na Vancouver Islandu je největší koncentrace americké pumy na světě. Ani to, že bránit se moc nedá. Navíc pumy útočí zákeřně a neslyšně zezadu, takže se můžeme jenom modlit, abychom jim moc nevoněli.

Středa 10. října | Radši medvěda než pumu (Vancouver, den třetí – Elk River Trail)

Dnešní trek je nejdelší, který tu podnikneme – celých 26 kilometrů. A cesta autem k němu zabere minimálně hodinu. Takže musíme vstát brzo. Budíka mám nastaveného na šestou, Monika o deset minut dřív kvůli make-upu, ale nakonec stejně vstává se mnou v šest. Odjíždíme v sedm, cestou ještě tankujeme, pak už si to drandíme po opuštěné silnici číslo 28 směrem na Gold River. Na parkovišti jsme krátce po osmé. Tentokrát se nám docela ulevilo, že tu nejsme úplně sami. Pár podobných bláznů se evidentně našlo. Informační tabule hlásá, že jedna cesta obnáší deset kilometrů, ale z internetu víme, že je to údaj zcestný, až k jezeru Landslide by to mělo být kilometrů třináct. Časově to odhadují na šest až osm hodin, ale my už dobře víme, že jsou tyhle časy hodně přestřelené. A každopádně se chceme vrátit za světla, takže si stanovujeme cíl dojít k jezeru za čtyři hodiny. Zhluboka se nadechujeme a ve čtvrt na devět vstupujeme do temného lesa. Stromy jsou hodně nahusto a sluneční světlo sem ještě nestačilo proniknout. Působí to trochu strašidelně (při zpáteční cestě jsem použil výraz mrtvolně). A do toho se samozřejmě neustále ohlížíme, kde jsou schované ty pumy. Upřímně řečeno medvěd by mi oproti nim vlastně vůbec nevdal. Cesta je poměrně poklidná a nijak extrémně náročná, takže docela rychle ubíhá až do prvního „kempu“ umístěného po osmi kilometrech. Ty uvozovky jsem použil proto, že kdybych o kempu nevěděl z propozic, ani by mě nenapadlo, že tu nějaký je. Jenom záchod a plechová truhla na jídlo prozrazuje, že tu někdy někdo asi přespává. On se ten trek doporučuje jít jako dvoudenní, ale to nám přijde dost zbytečné a nocleh v lese plném pum a medvědů rozhodně nemám na seznamu životních přání.

Trochu nás vyděsila slečna se dvěma psy. Jeden vypadal mírumilovně, ale druhý nejspíš nedostal dost dlouho nažrat, protože se choval tak, že jsem v tu chvíli dočista zapomněl na pumy. Slečna, jejíž hlas ve štěkotu zcela zanikal, se nám snažila říct, že ten pes nemá rád lidi, takže nás nechá předběhnout. Vzhledem k tomu, že jsme se zrovna jali posvačit, se nám tenhle nápad moc nehodil do krámu, ale co jsme měli dělat. Od tohotohle místa začala být cesta trochu drsnější. Hodně stoupáme, pěšina je podmáčená, plná kořenů a kamenů, překračujeme potůčky pod vodopády, někdy správný směr najdeme jen díky reflexním oranžovým značkám. Těžko říct, kolik kilometrů nás ještě čeká, protože moje hodinky měřící náš výkon se zbláznily, takže to odhadujeme jen podle mapy. Ranní mlžný opar zmizel pod žářem slunce, které nám najednou svítí přímo do očí. Po Moničině prohlášení „Já tu vůbec nic nevidím“ následuje tupá rána a kletí. Ne, ten kámen Monika opravdu neviděla. Leží na zemi a já netrpělivě čekám, jestli z ní ještě vstane. Pomalu se zvedá a sahá si na koleno, které to docela odneslo. Ale Monika je bojovnice, takže zatíná zuby a statečně pokračuje v cestě. Následuje další rádo by kemp, most přes řeku Elk, podél níž celou cestu

kráčíme, podle zkušeností z internetu před sebou máme poslední dva kilometry. Ten poslední je nejhorší. Nejen terénem, ale hlavně značením, které prakticky neexistuje. Zrovna když se dostaneme do terénu, kde vlastně vůbec není jasné, kudy se máme vydat. Proplétáme se prostornou kamennou plošinou vedle zurčící řeky, roštím, lesem, po kluzkém písku a kamenech. Aspoň vizuálně už tušíme, kde se jezero nachází a že se k němu blížíme. Potvrzuje nám to i skupinka pěti mladých lidí a čtyř psů slovy „You're almost there.“ Nakonec se tam dodrápeme čtvrt hodiny po poledni. Tedy na minutu přesně po čtyřech hodinách.

U jezera Landslide, které své jméno dostalo podle sesuvu půdy způsobeném zemětřesením, k němuž tu došlo v roce 1946, jsme úplně sami. Je tu krásně, ale slunce je bohužel v tak nešťastné poloze, že neosvětluje všechny vrcholy protější hory, úplně přepaluje horu nad dalším, ledovcovým jezírkem (tam se ale už nestihneme dostat) a focení prostě není jednoduché a ideální. Takže v klidu svačíme a vychutnáváme si ticho a atmosféru místa. A taky v jezeře vychlazené pšeničné pivo (samozřejmě opět nealko!).

V jednu zvedáme kotvy a odhodláváme se ke zpáteční cestě, o které víme, že nebude nejkratší a nejjednodušší na světě. Snad jako důkaz naší domněnky se mi podaří během pár minut sebou několikrát fláknout o zem. Radši schovávám foťák a přestávám fotit. Za celou zpáteční cestu jsme potkali 3 (slovy tři) lidi. A naštěstí žádnou pumu. A musím říct, že v odpoledním světle vypadá les podstatně líp, až bych řekl malebně. K autu se unavení a šťastní dostáváme v půl páté, tedy po 3,5 hodinách. Celkem nám cesta i s pauzou zabrala něco přes osm hodin, což byl oficiální odhad jedním směrem. Nic nás nesežralo, a to je hlavní. Možná jsme je odpuzovali – když jsem se přezouval do lehčích bot, rozhodl jsem se ponožky rovnou na místě vyhodit.

Vracíme se do naší základny v Campbell River, místy je krásné večerní světlo, ale jinak už se začíná stmívat. Jsem rád, že jsme zvládli dojít dolů včas. Cestou jsou ještě vodopády, ale už nemáme moc sil, ani nevíme, jak daleko jsou od parkoviště, takže to vzdáváme. Dana nám přichystala k večeři lososa, konečně pořádné, doma připravené jídlo. Popijíme víno, pak přichází Danina kamarádka a sousedka Emily, taky Češka. Je jí 74 let, ale vyzařuje z ní neuvěřitelná energie a prý vylezla na všechny kopce v okolí. Podle ní jsme si vybrali krásný „hike“, trochu delší, ale po rovince, žádná námaha! (Vznášíme protest!) Je to tedy spíš monolog, ale zábavný, takže se ani nesnažíme hledat nádechové pauzy, do nichž bychom se trefovali. Emily se několikrát loučí, ale pak chce párkrát ještě něco říct (třeba jak jí chodí stejný medvěd na zahrádku na jablka, jaké jsou nejlepší túry v okolí apod.), takže se vrátí a pořád dokola. Fajn večer.

Čtvrtek 11. října | Města a městečka (Vancouver Island, den čtvrtý)

K snídani máme vajíčka! Pak nás Dana odváží k Elk River Falls, které už jsme včera vypustili. Ve městě je dost hustá mlha, ale u vodopádů je počasí v pohodě. Jsme tu první a jediní! Trasa měří něco přes kilometr, je na ní několik vyhlídek na vodopád, a to včetně houpacího mostu. Až cestou zpátky na parkoviště potkáváme další čtyři lidi.

Nastává čas loučení. Nějak se mi nechce. Ačkoli jsme Danu viděli oba poprvé v životě, mám pocit, jako kdybychom byli na návštěvě u tety, kterou známe odjakživa. Na cestu jsme ještě dostali domácí hrušky a rajčata.

A taky tip jet místo po dálnici kolem oceánu. Jenomže nad mořem je pořád mlha, není prakticky nic vidět a doprava se po starší silnici pohybuje dost pomalu, takže se po nějaké době rozhodujeme to stočit na dálnici. Z ní pak sjíždíme do městečka Chemainus, které je známé kresbami na zdech domů. Kde se vzali, tu se vzali, zase Číňani. Jinde na ostrově jsme je neviděli. Městečko je příjemné, stejně jako počasí, které už připomíná spíš léto, i když stromy září krásnými podzimními barvami.

Druhou doporučenou zastávkou je Duncan. Ten je větší a hlavní atrakcí jsou dřevěné totémy rozestavěné kolem centra. Upřímně řečeno jsme čekali trochu něco jiného, ale pár kousků bylo pěkných. Chceme se najíst, ale nic nám není dost vhod, takže nakonec vydržíme až do Victorie, kde se ve čtyři hodiny odpoledne ubytováváme v hotelu Howard Johnson (\$77). V ceně je i přístup do bazénu a ráno muffin, jogurt a čaj/káva.

Po občerstvení z vlastních zásob se vydáváme do města. Nejdřív se nám tu moc nelíbí. Lidi jsou tu takoví divní, hodně bezdomovců, foťáků a nejspíš i šlapek, zaujal nás taky obchod Cannabis, prostě dost jiná atmosféra než v předchozích místech. Dojdeme až k marině a hotelu Fairmont, kde panuje příjemné podvečerní světlo a všechno hned působí líp. Slunce bohužel brzo zapadá. Monika chce zajít někam na pivo nebo drink, ale já tu z toho prostě

nemám dobrý pocit a rád bych byl v hotelu za světla. Tam večeříme kuře pěti koření s kuskusem, zapijíme to vodkou s džusem, balíme a chystáme se do pelechu.

Pátek 12. října | A jdeme do finále (přejezd do Vancouveru)

Muffin k snídani je docela velký, takže nám s jogurtem a čajem stačí. Chceme se dostat na trajekt do Vancouveru v 11 hodin. Tentokrát jsme nedělali rezervaci, spoléháme na to, že dopoledne ve všední den nebude takový nával. Nicméně nechceme moc riskovat, takže vyrážíme už kolem půl desáté směrem na Swartz Bay. Čím víc se blížíme, tím víc doprava houstne. Pár kilometrů před terminálem se na ceduli nad silnicí objevila informace, že trajekt je naplněný ze 76 procent. To nás trochu znervóznilo, ale u budky platíme 92 dolarů a máme potvrzeno nalodění v jedenáct hodin. Počasí cestou je lepší než minule, ale ani tak žádný zázrak, je to takové vyblité, takže focení nemá smysl. Přistáváme podle plánu ve 12:35, z lodi vyjíždějí kolony aut, ale silnice jsou tu velmi dobře značené, takže se bez problémů dostáváme na letiště. Těsně před odevzdáním auta musíme natankovat. Docela nás šokovala cena benzínu. Čekali jsme, že to tu bude o něco dražší, ale \$1,599 za litr bylo opravdu dost. Auto jsme předali v pořádku. Najeli jsme něco málo přes čtyři tisíce kilometrů.

Když kupujeme lístky na metro, automat je ochoten (kromě karty, kterou teď platit nechceme, protože se potřebujeme zbavit hotovosti) přijmout bankovky pouze do hodnoty dvaceti dolarů. My už máme jenom padesátku. Prosíme lidi kolem o rozměnění, ale jako by se nás všichni báli. Až nějakí Evropané, co měli dost starostí se svými ratolestmi, nás vysvobodili. Kupujeme denní lístek, který ve všední dny vyjde na \$15,25. Následujeme instrukce Veroniky a Petera – slovenského páru, u kterého nám domluvil nocleh Moničin kamarád Jožo. Bydlí v klidné čtvrti, odkud je to kousek na pláž a i do centra se dá dojít pěšky. Veronika nás dokonce pohostila obědem (plněné papriky s bramborami) a po krátkém pokecu s oběma už se vydáváme aspoň na krátkou vycházku po Vancouveru.

Protože do setmění už tolik času nezbyvá, vybral jsem místo, kde nám to tak vadit nebude – městskou tržnici na ostrově Granville (Granville Public Market). Podle mapy to vypadá, že bychom se tam měli dostat po Granville Bridge. Z mostu jsou sice krásné výhledy na velmi pěkně sluncem osvětlené město, ale zdá se, že do tržnice pod námi se odtud jen tak nedostaneme. Musíme tedy zpátky a jinudy. Tržnice je fajn, člověk tam najde z potravin všechno, co ho napadne, spoustu druhů zeleniny, masa, sýrů, bylinek atd. Ale ještě hezčí je okolí. Malé lod'ky fungující jako MHD, větší luxusnější lod'ky, zajímavý most, výškové budovy na protějším břehu, slečna cvičící jógu na kajaku atd. Takže si tu celkem dlouho vychutnáváme podvečerní atmosféru. Monika pak jde koupit nějaké dárky a já trpím, protože jí to trvá déle, než je záhodno, vzhledem k tomu, že se slunce blíží čím dál rychleji k horizontu. K pláži, kde místní relaxují, se tak dostaneme až po jeho západu. Panuje tu pohoda. Jsme tu jen pár hodin, ale Vancouver jsem si už teď zamiloval. Cestou „domů“ se ještě stavujeme v liquor storu, abychom se revanšovali svým hostitelům. Večeříme, popijíme, povídáme si...

Sobota 13. října | Tady bych klidně žil (Vancouver)

Vstáváme v osm, Peter s Veronikou se chystají na trek, my na prohlídku města, na kterou vyrážíme před půl devátou. Jdeme stejnou cestou, kterou jsme se včera vraceli, tedy kolem pláží, až k námořnímu muzeu. Potkáváme spoustu běžců – tady snad běhají úplně všichni. Malý Heritage Harbour slouží nejen jako expozice člunů a lodí, ale také jako stanoviště False Creek Ferry, která nás za \$6,50 na osobu zaveze na druhý břeh, do David Lam Parku. Jen musíme u tržnice přestoupit na jinou lod'ku.

Je krásně. Modré nebe bez mráčku, slunce, teplo. Stromy nám přijdou snad ještě barevnější než včera. Z mola míříme na Davie Street, která je místní gay čtvrtí, což se nedá přehlédnout už díky duhovým přechodům pro chodce, natož díky vysoké koncentraci dobře udržovaných mužů. Hned na začátku ulice nás zaujala ještě vystavená stará parní lokomotiva 374, která připomíná polární expres. Jinak je tu dost cítit marihuana a narážíme na nečekaně velký počet bezdomovců, ale to platí nejen pro tuhle část města. Po posilnění v podobě kebabu se přes Sunset Beach vydáváme na asi devítikilometrový okruh po Stanley Parku. Původně jsem myslel, že ho zvládneme za dopoledne, ale už je 12:40 a my teprve začínáme. Takže jsem stanovil cíl, že do tří hodin musíme být na konci, abychom ještě měli něco z města.

Park nabízí příjemnou procházku nebo projížďku – cesta je rozpůlená, jedna část je pro chodce, druhá pro cyklisty a bruslaře, kteří ovšem na rozdíl od chodců můžou putovat pouze jedním směrem (proti směru hodinových ručiček). Je krásná sobota, takže pěších, běžců i cyklistů je to poměrně dost. Stejně jako lodí a letadel. Dá se jen tak kochat mořem a okolní krajinou, mezi určité milníky patří samostatně stojící skála Siwash Rock, zelená verze mostu Golden Gate (vlastně jsem zapomněl poznamenat, že mi Vancouver od první chvíle něčím připomíná San Francisco, a ten most to jenom stvrzuje), malý maják nebo dřevěné indiánské totemy. Počasí je až tak dobré, že v dáli vidíme krásnou zasněženou horu Mount Baker, která se ovšem nachází až na americkém území!

Park opouštíme pět minut před třetí hodinou, takže úkol byl splněn. Dalším cílem je olympijský oheň z roku 2010 (tedy ten oheň už tam samozřejmě nehoří). Nachází se hned u kongresového centra, kde se zrovna koná FANEXPO, což je sjezd bláznů v kostýmech filmových a komiksových postav. Těmi se to tu všude hemží. Docela zajímavé zpestření. Dalším bodem itineráře je stará část města nazvaná Gastown, jejíž nejnámější dominantou jsou hodiny, ze kterých se kouří. Ty jsou samozřejmě v obležení především asijských turistů. A abychom šikmých očí neměli málo, přesouváme se do čínské čtvrti na večeri. Foursquare vyhodnotil jako jeden z nejlepších tipů kambodžský podnik Phnom Penh, tak jsme ho vyzkoušeli. Restaurace je poměrně veliká, ale přesto jsme museli čekat chvíli ve frontě na stůl. A po našem usazení se fronta neustále zahušťovala. Na naši objednávku zapomněli, na čemž jsme nakonec vydělali, protože nám majitel přinesl jako omluvu jejich vyhlášená smažená kuřecí křídélka. Jinak si Monika dala žebra, já kuřecí kari a fresh džus z chlebovníku (jack fruit), k tomu jsme měli čaj zdarma. Nacpaní jsme byli k prasknutí. Za 47 dolarů včetně spropitného.

Všechnu hotovost jsme utratili, takže si nemáme jak koupit lístek na autobus, domů se tedy vracíme pěšky. Je to šest kilometrů, což nám po tak syté večeri jedině prospěje. Jdeme kolem Rogers Areny, domovského stadionu hokejového týmu Vancouver Canucks. Naproti se nachází BC Arena, kde se zrovna koná nějaký koncert. Trochu v nás hrklo, jestli jsme náhodou neprošvihli vystoupení Coldplay (to hrklo ve mně) nebo Justina Timberlakea (v Monice), ale nakonec se z toho vyklubal jakýsi Luke Bryan, takže se nám ulevilo.

Liquor store, odbavení zítřejšího letu, stahování fotek, vyúčtování, deník... Peter s Veronikou přicházejí až dost pozdě, jejich trek se jim trochu vymkl a poslední část šli potmě.

Neděle 14. 10. | Návrat

Dneska odlétáme. Naštěstí až v podvečer, takže máme čas si to tu ještě trochu užít. Vstáváme v osm, naši domácí ještě spí po náročném včerejším výletu. Po deváté míříme ke stanici metra. Opět pěšky, protože ani dneska nemáme hotovost a celodenní jízdenky si nemáme kde koupit. Je to trochu dál, než jsme si mysleli, ale máme něco nachozeno, takže se nehroučíme. Na stanici metra kupujeme DayPass, který o víkend vyjde na pouhých \$10,25. A dneska se nám určitě vyplatí.

Jediným cílem je Queen Elizabeth Park, do něhož vstupujeme v deset hodin. A prvních deset nebo patnáct minut potkáváme jenom Číňany. A to nejen turisty, ale i místní. Už jsem na ně trochu alergický a ptám se, jestli jsme ještě pořád v Kanadě, nebo už v Číně. Určitým vysvětlením je pamětní tabule, na níž jsou uvedeni čínští sponzoři parku, ale to můj postoj moc nemění. V pohodě se procházíme až na nejvyšší bod v celém Vancouveru (samozřejmě se do toho nepočítají okolní hory), takže je tu docela hezký výhled. Zahrady jsou upravené a udržované, ale v létě je to tu asi přece jenom trochu barevnější a živější. Hodina nám na toulání po parku bohatě stačí.

V poledne už jsme zpátky, dojídáme zbytky zásob, což je do letadla poměrně výbušná kombinace: rizoto s čočkou, kroupami a avokádem a k tomu fazolky Heinz. Peter k tomu otevírá láhev červeného, ještě si povídáme a v půl druhé už se loučíme a odcházíme. Peter nám radí, ať jedeme ze čtvrté avenue autobusem číslo 84, protože je to blíž než kdybychom šli až na Broadway na 99. Jeho radu poslechneme, ale na zastávce čekáme asi čtvrt hodiny a autobus nikde. I jeden místní se diví, zkouší hledat spojení na mobilu a pak nám oznamuje, že ten autobus nejspíš nepojede. Takže přece jenom musíme o pár bloků dál. Nastává zmatek ohledně toho, kde 99 staví, nakonec jedeme devítkou, která bohužel na rozdíl od expresní 99 zastavuje u každé křižovatky. Naštěstí akorát stíháme metro na letiště, kde jsme ve 14:45. Odbavení i bezpečnostní prohlídka jsou rychlé, ale nedaří se nám najít nějakou restauraci nebo aspoň pivo v obchodech. Nakonec skončíme s pizzou a humusem.

V 17:30 nastává definitivní loučení s kanadskou půdou. Já byl tak unavený, že jsem podruhé v životě prospal vzlet letadla. Zase na nás nevyšla místa u oken, což je škoda, protože je jasno a aspoň z dálky se mi zdá, že jsou velmi dobře vidět hory. Co se dá dělat.

Pondělí 15. října | Frankfurt

Desetihodinový let jsme přežili, i když já měl někdy kolem šesté sedmé hodiny celkem krizi a toužebně jsem si přál mít to za sebou. To se mi splnilo až ve 12:45 přistáním ve Frankfurtu. Tam máme sedm hodin pauzu před posledním letem. Vyrážíme tedy do města. V automatu kupujeme jízdenku. Trochu nás zarazí, že skupinová celodenní jízdenka pro až pět osob stojí pouhých €16,60, zatímco jednorázová jednosměrná pro jednoho skoro pět eur. Ale ať koukám, jak koukám, žádný háček na jízdence nevidím. Ale on ji po nás stejně nikdo nechtěl vidět. Cesta vlakem do centra trvá asi dvacet minut.

Předem jsem vybral pár míst, která stojí za vidění, ale předtím se ještě chceme naobědvat. Kousek od Hauptwache, kde jsme vystoupili z nádraží, nacházíme příjemně vyhlížející rakouskou restauraci Salzkammer, kde nabízejí polední menu za €13. Tomatová polívka, vepřový plátek se zelím a opečeným knedlíkem a tiramisu. Všechno je výborné, zapijíme to pšeničným (alkoholickým!) pivem a jsme nacpaní. Pak se procházíme přes krásné náměstí Römer, most Eiserner Steg do čtvrti plné barů, která připomíná ostravskou Stodolní, ovšem v tuhle denní dobu spíš po jaderné katastrofě. Kolem katedrály se pak vracíme zpátky. Tělesné potřeby nás nutí zastavit se ještě v obchod'áku. A já nevěřím svým očím, když vyjdu z toalety a narazím na skupinu asi šedesáti Číňanů u přepážky Tax Free. Tohle bude moje noční můra...

Let s ČSA asi není potřeba moc komentovat. Letušky už slouží prakticky jen k nabízení zboží z Duty Free, ani vodu jsme nedostali a ještě jsme odlítali s dvacetiminutovým zpožděním. Ale hlavní je, že jsme v půl desáté večer bezpečně přistáli na Letišti Václava Havla v Praze.

Závěr

Západní Kanada byla několik let mým snem. Splnil jsem si ho a jsem za to rád. Nečekaně zimní počasí nám některé věci trochu zkomplikovalo a některá místa jsem kvůli němu bohužel neviděl (nebo neviděl v očekávaném stavu), nicméně to, co jsme viděli, rozhodně stálo za to. A já mám aspoň důvod se do Kanady ještě někdy vrátit, což nejspíš opravdu udělám. Nebyla to levná cesta, celkové náklady se vyšplhaly k padesáti tisícům na jednoho, přičemž ale víc než polovinu tvoří letenka a pronájem auta, který se nám právě i kvůli zimě prodražil. Nicméně já nelituju jediného dolaru ani koruny, protože jsem si užil každý den našeho putování. Jsem rád, že jsme zvolili kombinaci úrodného údolí, hor, ostrova a měst, protože jsme neustále zažívali něco nového. A já si na seznam měst, ve kterých bych si uměl představit život, přidal dalšího kandidáta – Vancouver.